
===== Sıcak Kuyu =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Author: Emin Reşah .. :Date: 12631

İlkbahar geldi gibi oldu. Bahçedeki erik çiçek açıyor. Bu sene kış olmadı. Endişe mi etsem, yoksa herkesle aynı susuzluğu çekeceğimi mi düşünsem bilemedim.

Eminim bu kuraklığı kendi kavgalarına yoran, kendilerine yapılanların sonucu olduğunu düşünen *cemaatçiler* de vardır. Bizim memlekette dolar yükselince veya yağmur yağmayınca müsebbibi başbakan olur.

Şefkat tokatı kafası bu. *İmtihan* demez de, *bize ters davrandın, işin rast gitmedi* der. Davası uğruna Hz. Peygamber'in başına gelenler de *şefkat tokatı* mıydı? Eskiler işleri rast gitmediğinde değil, gittiğinde korkarmış, *neden imtihan edilmiyoruz* diye, şimdiki *kurtarıcılarımız* tam tersi.

Geçen gün önünden geçerken bir apartmanın girişinde *Resulullahın Meclisine Hoşgeldiniz* yazdığını farkettim. Bilgisayarda yazdırmış, Mescid-i Nebevi'nin resmini de eklemiş ve iki kopya apartmanın giriş kapısına asmış. Kafamı içeri sokup *Resulullah hanginiz?* diyesim geldi.

STV'deki *kamyoncu ışık* hadisesiyle aynı gündü bu.

Bu adamlarla aynı dinde değilim ben. Düşüne düşününe buna kanaat ettim sonunda. Bir insan *Allah'tan vahiy alıyorum* dese, herhalde kimse onun müslüman olduğunu iddia edecek değil. *Allah* yerine *Muhammed* yazınca oluyor.

Ben *kul* bir peygambere inanıyorum, bir yarı-tanrıya değil. Belki sitenin adını *Herkül* koymanın da yarı-tanrılık merakıyla bir ilgisi vardır. Grek yarı-tanrısının adının kullanıp, bir Türk yarı-tanrısı yaratmak.

Peygamberin   yeryüzündeki işleri idare ettiğini iddia etmek, ona ölümsüzlük atfetmek, ondan emir aldığını söylemek, onu meclisine getirtmek benim dinimde yok. Üzerine gitmiyoruz, insanların saçmalama hürriyeti de var, neticede biri *gördüm* diyorsa, *hayır, görmedin* demenin manası yok. Velakin din bir usulse, benim dinimin usulünde peygambere tapmak, onu ölümsüz kabul etmek, ondan vahiy aldığını iddia etmek, onu kamyonetin kasasına lamba yapmak yok. Kapını çaldıysa, oturup çayını içtiyse bile susacaksın. *Aleyhisselatu vesselam geldi, çayına şeker atmadı, hanımın poğaçasından azıcık yedi gitti* diye hikaye anlatmanın diğer adı fitnedir.

Ben bu adamların dininden seneler önce çıktım. Eğer İslam'ın bu olduğunu düşünseydim hala da çıkmış durur, içine dahil olmazdım. Eğer elimizdeki tek müslüman örneği bunlar olsaydı, daha öncesinde değilse de, şu günkü hallerinden sonra *sizin dininiz size* demiş bu işleri bırakmıştım. Nerede durduklarının farkında değilim.

Dinim Allah'la münasebetini geliştirmeye çalışmanın, ona hakikatle teslim olmak adı, peygamberi oyuncak etmenin değil. Biri bugün onu mezarından kaldırıp konuşursa, herkes bunu görse, herkes buna şahit olsa bile bunun imtihandan öte bir anlamı yoktur. Nüfusu sayımında bir milyar diyorlar ama bu imtihanı kazanacak kaç müslüman var dünyada?

Hristiyanlar peygamberlerine ölümsüzlük atfederek yoldan çıktı. Ben Hz. Peygamber'e ölümlü olduğu halde ölümsüzlük atfedip yanlış yapmaktansa, ölümsüz olduğu halde ölümlülük atfedip yanlış yapmayı tercih ederim. İkinci yanlış, birincisine nazaran hayli ufak bir yanlış.

Malum, bütün bu vahiy almalar, temelde *beni rüyanızda görürseniz* hadisine dayandırılıyor. Ancak onun vazifesini bitirmiş olduğuna ve fani olduğuna dair, çok daha kuvvetli deliller var. Faniden aynı şeyi anlamıyor muyuz? Veda hutbesinde neden şahitlik istedi? Neden *size Kur'an'ı bırakıyorum* dedi de mesela *arada bir rüyanıza girer vaziyeti çek ederim* demedi? Ümmetin tarih boyunca yaşadığı sıkıntılarda, diyelim Siffin'de, diyelim sonraki kavgalarda neden araya girip de sulhe sebep olmadı?

Bu genel bir arıza. İnsanların en ufak başarıyı bile nasıl abartıp, kişiyi insanlıktan öte bir yerlere taşımaya hevesli olduğuna çok şahit oldum. Gerek kendim için, gerek başkaları için. İnsanın en üstünü bile, neticede insandır. Bu söylemenin neden bu kadar zor olduğunu anlayabiliyorum.

Anlayabiliyorum ama imtihanın özünün bu olduğunu da biliyorum. Dünya insan için tutunacak bir dalın çok mühim olduğu bir yer ve başka insanlara tutunmak bu sebeple önemli. Biri bana *peygamberi gördüm, sana selam söyledi* dese, inanmak isterim. Bunun çok büyük ihtimalle yalan olduğunu bildiğim halde, inanmak hoşuma gider. Bulduğum durumda uzanabileceğim, tereddütlerimi yok edeceğim bir daldır bu. *Ne kadar doğru yaşıyordum ki, peygamber bile selam söyledi* demenin lezzeti başka nede var?

Buna rağmen imtihanın özü de bu. Burada soru soramıyorsan, orada kalıyorsan, devam edemiyorsan, *acaba doğru mu?* diyemiyorsan, inanmak hoşuna gidiyor, zevk veriyor, hayalden hayale dalıyorsan, hakikate dair, dünyaya dair, gerçeğe dair tüm mücadeleyi, aklı, kalbi, idraki orada bırakıyorsan, ci-hadı artık okuduğun tefriciye sayısı veya gelen emirlere tam bir bağlılıkla ölçmeye başlıyorsan, kuyuya kendi isteğinle girmişsin demektir.

Tasavvufta ve dünyayı bir *aydınlanma*, *erme* muhiti gören diğer bazı dinlerde, kişinin süluku, yetişmesi sırasında böyle kuyulardan bahsedilir. (Dikkat: Bunları tecrübe ettiğimi iddia etmiyorum, hatta yeryüzünün *ermek* için yaratıldığına ve insanın vazifesinin bu olduğuna da kani değilim.) Bir noktadan sonra, kişi, hayatında yaşadığı bazı güzellikleri görür ve *erdim* sanırmış. *Şeytan'ın kuyusu* gibi bir şey söylüyordu birileri. O nokta en tehlikeli ve aşması en zor nokta kabul edilirmiş, zira insan, hayatında bir yandan tevafuklar görür, bir yandan iyiliği insanlarca takdir edilir, bütün işleri rast gitmeye başlarmış. Hem sevilirsin, hem *gözün açılmış* gibi olur. Çoğunun orada kaldığından bahsederler.

Bu adamları gördükçe bunu hatırlıyorum. Cem'an kuyuya girip, sıcak çamurun lezzetini amplifikatöre bağlamış gibi birbirlerine anlatıyorlar. Durdukları yerden bu kadar emin olmaları da bunun tezahürü.